

Giganci Nauki

<https://gigancinauki.pl/gn/biogramy/83360,Potocki-Ignacy.html>
2021-12-09, 09:17

Potocki Ignacy

Potocki Ignacy (30 V 1906, Posada Górna, Rzeszowskie – 8 XI 1994, Warszawa), balneotechnik, geolog. Syn Jana i Marii z domu Szajer, właścicieli Rymanowa-Zdroju.

Ukończył gimnazjum realne w Krakowie, po czym studiował w L'École Technique w Liège w Belgii, a następnie praktykował w zagranicznych uzdrowiskach: Nauheim, Kissingen, Spa. W 1930–39 był sekretarzem Komisji Zdrojowej w Rymanowie-Zdroju, kierownikiem technicznym uzdrowiska oraz zarządcą majątności Rymanów-Zdrój, a jednocześnie członkiem zarządu Związku Uzdrowisk Polskich. W czasie okupacji działał w ZWZ/AK, od 1941 ukrywał się (jako Jan Zakrzewski) w Puszczy Solskiej. Tamże zorganizował ucieczkę jeńców francuskich z obozu w Zwierzyńcu. Wtedy też pracował nad książką *Zarys współczesnego zdrojownictwa w Polsce*.

Po reformie rolnej i upaństwowieniu uzdrowiska w Rymanowie, z zakazem przebywania w Rzeszowskim, w 1945–57 przebywał na Dolnym Śląsku, z przerwą w 1948–50, gdy był dyrektorem Okręgu Uzdrowisk Karpackich w Krynicy (publikacja: *Krynica i uzdrowiska doliny Popradu*, 1948). Mieszkał wówczas w Szczawnie-Zdroju, gdzie uruchomił uzdrowisko jako specjalista i główny inspektor Uzdrowisk Dolnośląskich, a później główny inspektor Ochrony Źródeł i Złóż. Przy tamtejszym uzdrowisku zorganizował Zakład Naukowo-Badawczy Centralnego Zarządu Uzdrowisk, a w nim komórkę geologiczną, zajmującą się dokumentacją surowców balneologicznych. Doprowadził do powstania w każdym uzdrowisku komórek ochrony źródeł oraz monitoringu pozyskiwanego surowca w różnych jego fazach (od wiercenia przez wydobywanie, eksploatację i udostępnianie produktu leczniczego). Niektóre wyniki swych prac z tego okresu przedstawił m.in. w publikacjach: *Polskie uzdrowiska i wody mineralne w świetle wykładu balneologii ogólnej A*.

Łozińskiego (1953, wspólnie z G. Fedorowskim), *Podstawy balneologii* (1958, wspólnie I. Jastrzębskim i A. Madeyskim).

Od 1957 pracował w Warszawie jako główny geolog Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej. Przy współpracy z Głównym Urzędem Górniczym spowodował objęcie wód leczniczych prawem górniczym, a w konsekwencji powierzenie takich zagadnień specjalistycznym komórkom przy dyrekcjach uzdrowisk. Komórki te zajmowały się stacjonarnymi badaniami hydrogeologicznymi zarówno wód mineralnych, jak i borowin. W 1958–72 był wykładowcą balneotechniki na Politechnice Wrocławskiej. W 1972 obronił doktorat na AGH na podstawie rozprawy *Wpływ geologicznego poszukiwania i dokumentowania zasobów wód mineralnych na programowanie rozbudowy sieci uzdrowisk w Polsce* (promotor A.S. Kleczkowski). W tym samym roku P. przeszedł na emeryturę, choć pozostał współpracownikiem Oddziału Balneotechniki Inst. Balneologii w Warszawie (1973–74). W 1977–78 był ekspertem ONZ w Indiach ds. wykorzystania ciepłych źródeł do celów leczniczych.

Ogłosił ponad 150 publikacji (m.in. w periodyku „Problemy Uzdrowiskowe”). Wśród nich: *Zagadnienia chemii, geologii, górnictwa i balneologii w uzdrowiskach* (1964), *Geologia surowców balneologicznych* (1968, z J. Dowgiałło, A. Karskim), *Zasoby wód leczniczych w uzdrowiskach na terenie potencjalnie uzdrowiskowym na tle nowego podziału administracyjnego Polski* (1975, z A. Pilichem).

Uczniami i współpracownikami P. byli m.in. A. Madeyski, J. Fistek, J. Dowgiałło. Z ostatnim z nich P. współpracował przy realizacji zadań Zakładu Hydrogeologii Uzdrowiskowej w Inst. Nauk Geologicznych PAN.

P. działał w balneologicznych i geologicznych krajowych i międzynarodowych stowarzyszeniach specjalistycznych. Odznaczono go wyróżnieniami państwowymi i resortowymi.

Został pochowany w grobowcu rodzinnym w Rymanowie, przez co rodzina i przyjaciele dali wyraz świadomości krzywd P. poniesionych w pierwszych latach PRL.

SBTP (T. Kłosowska, A. Madeyski).

„Gaz, Woda i Technika Sanitarna” 1995, (69), s. 65 (Grono przyjaciół i wychowanków).

Zbigniew Wójcik

[Poprzedni](#)
[Następny](#)